

הריב הגדול

מתוך "אגדות אינדיאנים איירוקייים"
מ. פוורס (1917)

סנאי מעופף וקשת הברק היו שני נערים אינדיאנים קטנים. הם חיו בסמוך לנהר המזמר והם שיחקו מזריחת השמש ועד שקיעתה. הם היו שמחים מאושרים כל היום. בקיץ הם דגו ושחו בנהר המזמר והם ירו חצים לחורים של הנקרים והסנאים. לפעמים גם שיחקו ב"מילוט החצים" משחק שאמא שלהם לימדה אותם כשהיו עוד קטנים מאוד.

בחורף הם שלחו נחשי-שלג מעל פני השלג הקשיחים או קפצו לערמות השלג והתגלגלו בהן עד שהגופים החומים שלהם קיבלו גוון אדום-תות, נחשי-שלג היו מקלות קטנים של עץ, מלוטשים בשמן ודונג. אפשר היה לשלוח אותם למרחקים גדולים. **אייל גדול**, אבא של **סנאי מעופף וקשת הברק** ידע לשלוח נחש-שלג למרחק של קילומטר על פני השלג הקשיחים, אבל נחשי-שלג שבהם השתמש היו ארוכים מאוד ובעלי קצוות עופרת. זה קרה בירח הגרגיר. שש פעמים **סנאי מעופף וקשת הברק** ראו את

ירח הגרגיר תולה את הקרן שלו
בשמי לילה. ובכל חייהם הם לא רבו
אפילו פעם אחד.

בוקר אחד הם התחרו בריצה. הם
הסכימו לרוץ שבע פעמים. שלוש
פעמים **סנאי מעופף** הגיע ראשון
למטרה. שלוש פעמים **קשת הברק**

הגיע למטרה לפניו. בפעם
השביעית לא הצליחו להסכים מי
היה הראשון. והם התחילו לריב.
הקולות שלהם נעשו חזקים יותר
ויותר. הם התרגזו עוד ועוד.

איילה לבנה, אמא שלהם, אפתה
לחם תירס על גחלים של אש
בוויגוום. הקולות המרוגזים הגיעו
לאוזניה. היא ניגשה לדלת.

"תתביישו!" קראה "לכו ותעמידו את
המקלות שלכם."
הנערים לא ידעו בדיוק על מה היא

מדברת ואז היא הראתה ל**סנאי**
מעופף ול**קשת הברק** איך לעמיד
שלושה מקלות כך שיוכלו לעמוד

יחד ימים רבים.
"עכשיו לכו ליער, תעמידו את
המקלות שלכם ואת הריב תשאירו
כאן" אמרה "כשירח הגרגיר יחלוף
תחזרו לשם ותראו האם המקלות
עומדים עדיין. אם הם נוטים לכוון
השמש העולה, אזי **סנאי מעופף**
הוא הצודק. אם הם נוטים לכוון
השקיעה, הרי **קשת הברק** ניצח.
אם הם נפלו אף אחד מכם לא צדק
ולא ניצח."
סנאי מעופף ו**קשת הברק** הלכו
ליער והעמידו את המקלות. אחר כך
התחילו לרדוף אחרי גירית ושוב היו
שמחים ומאושרים.
השמש עלתה ושקעה הרבה

פעמים. ירח הגרגיר חלף. היה זה
כבר ירח הרעם כשאיילה לבנה
אמרה **לסנאי מעופף וקשת הברק**
"היום אתם יכולים ללכת ליער
ולראות האם המקלות שהעמדתם
עומדים עדיין."
שני הנערים הקטנים רצו ליער. הם
מצאו רק ערמה של מקלות רקובים.
הם נעמדו שם והסתכלו עליהם.
חשבו, חשבו והביטו זה על זה.
"בעצם לשם מה העמדנו את
המקלות?" שאלו אחד את שני.
ובשום אופן לא יכלו להיזכר על מה
הם רבו ולשם מה העמידו את
המקלות.